

Sygn. akt I C 871/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie – I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia SO Przemysław Jagosz

Protokolant sekr. sąd. Joanna Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2021 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa **K. W.**

przeciwko **K. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8.09.2020 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w kwocie 11 417 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 871/20

UZASADNIENIE

Powód żądał od pozwanej kwoty 120 000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8.09.2020 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że w latach 2017-2018 udzielił pozwanej kilku pożyczek, a nadto dał jej się namówić na zaciągnięcie pożyczek we własnym imieniu. Łączna kwota zadłużenia pozwanej wynosi 120 000 zł, co przyznała we własnoręcznie sporządzonym oświadczeniu, zobowiązując spłacić tę kwotę do 7.09.2020 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym powództwo uwzględniono w całości.

Nakaz ten utracił moc w wyniku sprzeciwu pozwanej, która wniosła o całkowite oddalenie powództwa. W uzasadnieniu podniosła, że na podstawie ustnej umowy pożyczyła od powoda kwotę 10 000 zł, którą oddała. Oświadczenie, w którym uznała, że jej zadłużenie względem niego wynosi 120 000 zł i spłaci je do 7.09.2020 r., zostało natomiast wymuszone, gdyż powód posiadał jej intymne zdjęcia i groził ich opublikowaniem. Powód nie posiada przy tym żadnych dowodów przekazania jej takiej kwoty, a cała sprawa była przedmiotem wyjaśnień przez Policję.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje żądania i przedstawił m.in. szereg pisemnych oświadczeń pozwanej o uzyskiwanych od niego kwotach, a nadto kopię dokumentów z postępowania karnego, jakie prowadziła Policja (kopię zeznań pozwanej i postanowienia o umorzeniu postępowania). Postępowanie dowodowe uzupełniono również o inne dokumenty z tego postępowania, przede wszystkim obrazujące korespondencję SMS między stronami w zakresie, w jakim dotyczyła pieniędzy uzyskiwanych przez pozwaną od powoda.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Strony nawiązały znajomość za pośrednictwem internetu i od ok. 2012 r. utrzymywały relacje, w których w zamian za pieniądze pozwana wykonywała czynności seksualne dla pozwanego

Powód zaczął również udzielać pozwanej pożyczek pieniężnych, które częściowo spłacała w gotówce, a częściowo strony zaliczały na poczet spłaty czynności seksualne, które pozwana świadczyła na rzecz powoda.

(bezsporne, korespondencja SMS w aktach Prokuratury Rejonowej, częściowo zeznania stron za adnot. k. 75-76)

Pozwana potwierdzała pożyczki w ramach pisemnych oświadczeń, m.in.:

- z dnia 14.03.2017 r. - na kwotę 2 400 zł (k. 39),
- z dnia 9.06.2017 r. - na kwotę 700 zł (k. 38),
- z dnia 19.07.2017 r. - na kwotę 1 400 zł (k. 37),
- z dnia 27.07.2017 r. - na kwotę 500 zł (k. 36),
- z dnia 23.05.2018 r. - na kwotę 5 000 zł – 150 zł = 4 850 zł, którą miała spłacać w ratach miesięcznych (k. 34),
- z dnia 29.06.2018 r. - na kwotę 3 350 zł, które miała oddać jak najszybciej (k. 33),
- z dnia 2.07.2018 r. - na kwotę 1 200 zł z terminem zwrotu do 9.07.2018 r. (k. 32).

Oprócz tych pożyczek powód zaciągnął przy pomocy pozwanej kilka kredytów bankowych, z których pieniądze zostały przekazane pozwanej:

- z dnia 1.09.2017 r. - na kwotę 12 181 zł,
- z dnia 12.10.2017 r. - na kwotę 33 293,11 zł,
- z dnia 17.10.2017 r. na kwotę 10 639 zł,
- z dnia 25.10.2017 r. - na kwotę 10 254 zł,
- z dnia 28.11.2017 r. - na kwotę 5 738 zł.

Raty tych kredytów, zarówno w zakresie kapitału, jak i odsetek, miały być spłacane przez pozwaną.

Oświadczeniem bez daty powódka zobowiązała się, że spłaci kredyt zaciągnięty przez powoda w dniu 1.06.2017 r. – w kwotach 3 200 i 1 300 zł (tj. łącznie 4 500 zł - k. 35).

(umowy kredytowe w aktach 1 Ds. (...).19 Prokuratury Rejonowej w (...), protokół przesłuchania pozwanej k. 40v, częściowo zeznania stron za adn. k. 65-66)

Pozwana częściowo spłacała pożyczki i raty kredytów, jednak cały czas w korespondencji SMS sygnalizowała, że ma problemy finansowe, co skutkowało wezwaniami z banku ponagląjącym powoda o spłatę zaległości. Stosunki między stronami uległy pogorszeniu również na tle relacji osobistych i seksualnych.

Ostatecznie, w dniu 7.09.2018 r. strony spotkały się w galerii handlowej w K., gdzie pozwana przyszła z dzieckiem. Podczas tego spotkania wskutek nalegań powoda pozwana sporządziła kilka oświadczeń, w których:

- przyznała, że w dniu 12.10.2017 r. „wyłudziła” kredyt na 29 000 zł (k. 30),

- przyznała, że od powoda „do ręki w gotówce” dostała ok. 30 500 zł i będzie spłacać należność do 25.09.2018 r. (k. 31),
- oświadczyła, że jej łączne zadłużenie na rzecz powoda wynosi 120 000 zł, które zwróci do 7.09.2020 r. (k. 8 i k. 72).

Po dacie tego spotkania pozwana nie spłacała już żadnych należności i nie oddała powodowi żadnych pieniędzy.

(bezsporne, zeznania stron za adn. k. 75-76)

Dostrzec trzeba, że strony stosunkowo zbieżnie przedstawiały opisane wyżej fakty, przy czym powód w niniejszym postępowaniu próbował odmiennie przedstawić naturę swoich relacji z pozwaną w zakresie czynności seksualnych w zamian za pieniądze, zaś pozwana próbowała przekonywać, że oświadczenia z dnia 7.09.2018 r. zostały na niej wymuszone, a z jej rozliczeń wynika, że oddała powodowi wszystkie pożyczki.

Mając na uwadze, że każda ze stron była zainteresowana w korzystnym dla siebie rozstrzygnięciu i ich interesy były w związku z tym sprzeczne, za wiarygodne uznano ich zeznania w zakresie, w jakim były zbieżne i znajdowały potwierdzenie w dokumentach, których prawdziwości i pochodzenia nie kwestionowano, zwłaszcza pisemnych oświadczeniach pozwanej i korespondencji SMS – czyli w odniesieniu do opisanych wyżej faktów.

Nie zasługiwały natomiast na wiarę twierdzenia powoda, że nie płacił pozwanej za seks – zwłaszcza, że odmiennie przedstawiał tę kwestię zeznając w postępowaniu karnym. Niewiarygodne były też twierdzenia pozwanej odnośnie do rzekomego wymuszenia na niej sporządzenia oświadczeń z dnia 7.09.2018 r. i całkowitej spłaty zadłużenia na rzecz powoda. Ze zgodnych zeznań stron wynika bowiem, że ich spotkanie w dniu 7.09.2018 r., na którym pozwana podpisała te oświadczenia, odbyło się w galerii handlowej, zaś pozwana na spotkaniu była z dzieckiem. W ocenie Sądu – uwzględniając sposób, w jaki zeznawały strony w trakcie rozprawy - nie sposób przyjąć, aby powód mógł skutecznie wymusić na pozwanej napisanie co najmniej trzech oświadczeń o podobnej treści w takich okolicznościach, czyli w obecności małego dziecka i w miejscu, w którym przebywa dużo ludzi, do których pozwana w każdej chwili mogła zwrócić się o pomoc. Zauważyć nadto trzeba, że w swoich zeznaniach powódka nie potwierdziła też początkowych twierdzeń prezentowanych w sprzeciwie, według których wymuszenie polegało na groźbie opublikowania jej intymnych zdjęć. Taki wątek nie pojawił się również w korespondencji SMS między stronami, ani w zeznaniach składanych w postępowaniu karnym, co dodatkowo pozbawia wiarygodności twierdzenia powódki w tym aspekcie.

Reasumując powyższe, w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że oprócz płacenia pozwanej za czynności seksualne powód udzielał jej również pożyczek pieniężnych, w tym pozostawiając do jej dyspozycji środki uzyskane z kredytów. Pozwana zobowiązała się do zwrotu tych pożyczek, przy czym pieniądze z kredytów miały być oddawane przez spłatę ich rat kapitałowo-odsetkowych.

Ponieważ po jakimś czasie przestała się wywiązywać z tych zobowiązań do szło do spotkania w dniu 7.09.2018 r., podczas którego strony ustaliły, że ogólna kwota zobowiązań pozwanej względem powoda wynosi 120 000 zł, a pozwana odda ją w terminie do 7.09.2020 r. Wskazane uzgodnienia pozwana potwierdziła na piśmie, a poziom jej zadłużenia nie budzi wątpliwości, gdy zważyć na łączną kwotę pożyczek wynikających z pisemnych oświadczeń oraz łączną kwotę udostępnionych jej przez powoda kredytów, które miała zwracać z odsetkami. W tym kontekście zatem jej twierdzenia odnośnie do spłaty zadłużenia nie zasługują na wiarę.

Poza sporem było, że od wspomnianego spotkania pozwana nie zwróciła powodowi żadnej kwoty. W tym stanie rzeczy wskazać trzeba, że zgodnie z art. 720 Kodeksu cywilnego (k.c.) pożyczka jest umową konsensualną, polegającą na zgodnym oświadczeniu woli stron, dającego i biorącego pożyczkę, przez którą dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, zaś biorący zobowiązuje się zwrócić taką samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Skoro pozwana w umówionym terminie, tj. do 7.09.2020 r., nie zwróciła powodowi pożyczonej kwoty 120 000zł, zgodnie z art. 720 k.c., powództwo należało uwzględnić i zasądzić od niej na rzecz powoda taką właśnie kwotę z ustawowymi odsetkami za opóźnienie należnymi na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., za okres od dnia następnego po upływie terminu zwrotu, tj. od dnia 8.09.2020 r., o czym orzeczono w pkt. I sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 98 Kodeksu postępowania cywilnego strona przegrywająca proces jest zobowiązana do zwrotu jego kosztów na rzecz strony wygrywającej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Skoro żądanie powoda zostało uwzględnione w całości, na jego rzecz od pozwanej należało zasądzić zwrot kosztów w kwocie 11 417 zł (obejmującej opłatę od pozwu - 6 000 zł, wynagrodzenie reprezentującego powoda pełnomocnika w stawce 5400 zł wynikającej z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, a nadto opłatę za pełnomocnictwo – 17 zł) wraz z odsetkami - o czym orzeczono w pkt. II sentencji wyroku.